

Bombolla lingüística

Un dia la bombolla econòmica va topar amb l'agulla esmolada de la realitat i va fer un pet com una gla. Llavors la gent va veure que les vaques grasses no eren grasses, sinó que estaven inflades. I qui més qui menys va dir que ja es veia venir, que aquella bogeria absurda de pisos que multiplicaven el seu valor d'un dia per l'altre no s'aguantava per enlloc, però ho van dir tard. I així ens ha anat. Després d'anys de viure en un núvol ara ens hem d'enfrontar a una recessió dràstica. Però al marge d'allò que és palpable i sense volta de full, la rèmor de tots aquests anys de grandeses encara segueix contaminant el llenguatge amb expressions delirants que pretenen magnificar-ho tot i que tardaran a desaparèixer. Abans, un empresari era un empresari. I a Manresa podem citar els Dalmau, Perramon, Padró, Pujol... que ho eren de debò. Ara qualsevol que fa demostracions de "tupperwares" per les cases agafa dues noies a comissió i diu que és un empresari!

Toca't els ous! I d'un temps ençà, qui sap si per contagi o per semblar més brillant, diu que és un emprenedor. Abans un hagués muntat una botiga de fruita i verdures i hagués dit que li portaven el gènere uns pagesos de la comarca i que el que volia era fer-se una clientela que hi anés a comprar amb la confiança que el que tenia era tot bo. Ara aquesta mateixa persona diria que és un emprenedor que vol oferir un producte de proximitat amb un projecte implicat amb el territori, amb una clara aposta per la qualitat i amb el repte d'assolir l'excel·lència i convertir-se en un referent. encara podria ser que digués que té una decidida vocació de servei. Tot això, al capdavant, per obrir una botigueta d'ous, naps i nespres, però vestint-t'ho talment com si acabés de fundar Microsoft. Quin embafament!

Hi ha una manera ampul·losa de parlar que denota un aire de nous rics que enfarfega i que cansa de tant sentir-la. De tota la vida, se't moria un familiar i algú, amb la millor intenció, t'intentava animar dient que el temps ho curava tot; ara et diu que has de passar el dol i no saps si ho ha tret d'una revista o és que ha estudiat psicologia, però em semblava més sincer i més reconfortant tal com ho deien abans. Llavors, quan no havíem estat mai rics ni pretensiosos, quan de l'única "excel·lència" de què es parlava era d'una que ja és morta fa anys, i la gent de carrer parlava d'una manera entenedora i senzilla. El dia que esclati la bombolla lingüística i tots tornem a parlar sense afectació les coses es veuran més fàcils i sentirem que ens hem tret un gran pes de sobre.